

Sällsynt föreställning med många tårar

ADDA:s musikaliska teater ger en sällsynt föreställning som rymmer både uppsluppenhet och tårar, tycker Sven Rånlund.

TEATER

ADDA'S MUSIKALISKA TEATER

Jag är ett barnhemsbarn av Fia Adler Sandblad

Regi och bearbetning: Gunilla Johansson
Medverkande: Fia Adler Sandblad och Jonas Franke-Blom
Musik: Jonas Franke-Blom
Scenografi: Elisabeth Aström
I rollerna: Fia Adler Sandblad, Jonas Franke-Blom
Spelas t o m 7 december

AV vuxna svenskar har fem procent någon gång varit omhändertagna som barn. En av dem är Fia Adler Sandblad, lämnad på barnhem en vecka gammal och uppvuxen med adoptivföräldrar.

Föreställningen *Jag är ett barnhemsbarn* ingår i ett större projekt där hon utifrån sitt eget liv och andras syslat med erfarenheter av att förlora sina biologiska föräldrar. En masterutbildning, en skolkonstert med GSO i våras och nu en vuxenföreställning i regi av Gunilla Johansson och med Jonas Franke-Blom som musiker och medagerande.

Självutlämnande? Viss, men mycket mer än så: en fiktiv berättelse där jaget är på riktigt, som Fia Adler Sandblad skriver i den

läsvärda programboken. Barnhemsbarnets erfarenheter av övergivande och bristande anknytning delas av många. Textmaterialet leder henne från bortlämnande och adoption till skola, teaterstudier och nutid som medålders mor. Ett liv levtt, upplevt, genomlevtt – och på scenen så lätt att känna med och känna igen.

I den intima salongen på Konstepidemian har ett skevt rum byggts av glänsande stålballkar. Bilder från familjalbum projiceras på väggarna, ljudklipp med andra barnhemsbarns berättelser spelas upp och ger den självbiografiska historien behövliga pauser och perspektiv.

ÄMNET MA VARA ett mörkt ackord, men här rymns också uppsluppna, komiska toner. Jonas Franke-Bloms närvaro är avgörande. I korta scener – ibland bara lätta anslag – kliver han in i en roll, dubblerar en replik, kastar en bevittnade blick från sidan på det en gång önskade barnet. Från sitt tusågade piano (med en synt inuti) glider han sömlöst mellan sånger, soundscapes och ny kammarmusik.

Jag är ett barnhemsbarn är en sällsynt föreställning, på en gång själsmogen och sceniskt komplett. Dock med kort spelperiod och få sittingsplatser. Tårar kommer att trilla, var så säkert.

SVEN RÅNLUND